

U SPOMEN

Slavko Krajcar (Krajcar Brijeg, 14. siječnja 1951. – Fuškulin, 18. lipnja 2021.), professor emeritus elektrotehnike Sveučilišta u Zagrebu, kulturni djelatnik

U petak, 18. lipnja 2021., u 71. godini života iznenada je preminuo prof. dr. sc. Slavko Krajcar, emeritus Zagrebačkoga sveučilišta, dugogodišnji prijatelj, savjetnik i suradnik pazinskih arhivista.

Slavko Krajcar rođen je 14. siječnja 1951. u Krajcar Brijegu – današnja Općina Žminj. Osnovnu je školu završio u Sv. Petru u Šumi, a srednju tehničku školu u Puli. Godine 1969. upisao je Elektrotehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu na kojem je 1973. diplomirao. Po završenom studiju zaposlio se u Zavodu za visoki napon i energetiku tada Elektrotehničkoga fakulteta. Nastavivši poslijediplomsko obrazovanje, magistrirao je 1980. temom »Oblikovanje razdjelnih mreža na temelju prognoze opterećenja kao slučajnog procesa«, a doktorirao 1988. godine temom »Algoritmi za interaktivno optimalno planiranje razdjelnih mreža«. Mentor mu je pri magistarskom i doktorskom radu bio prof. dr. sc. Milan Šodan. U znanstvenom i nastavnom radu sudjeluje od 1. siječnja 1974., u početku kao asistent na grupi predmeta »Proizvodnja električne energije«. Godine 1990. izabran je u znanstveno-nastavno zvanje docenta, 1992. reizabran u isto zvanje, 1997. izabran je u zvanje izvanrednoga profesora, 2002. u zvanje redovitoga profesora i godine 2007. u trajno zvanje redovitoga profesora. Sva je znanstveno-nastavna zvanja stekao na Zavodu za visoki napon i energetiku Elektrotehničkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, odnosno od 1995. godine Fakulteta elektrotehnike i računarstva. Na istom je fakultetu proveo cijeli svoj radni vijek u trajanju od preko 46 godina. Prof. dr. sc. Slavko Krajcar dao je velik doprinos razvoju svoga matičnog fakulteta, čiji je bio dekan u razdoblju od 1998. do 2002. godine. Nakon toga bio je predstojnik svoga matičnog Zavoda za visoki napon i energetiku od 2002. do 2006. godine. Mentorirao je 86 diplomskih i 39 završnih radova, 14 magistarskih i 10 doktorskih radova. Sudjelovao je u nizu domaćih projekata u znanosti ili za potrebe gospodarstva i na međunarodnim znanstvenim i stručnim projektima te je mnogima bio voditelj.

Kako bilježi autor jednoga nekrologa, prof. Krajcar ostat će svojim kolegama s fakulteta u trajnom sjećanju kao cijenjeni znanstvenik, stručnjak i kolega.¹

Slavko Krajcar bio je veoma aktivan i izvan visokoškolskih ustanova. U tom smislu valja istaknuti njegovo redovito članstvo u Akademiji tehničkih znanosti Hrvatske gdje je bio i njezin član Uprave. Sudjelovao je u radu mnogih stručnih udruga te je dobitnik pregršt uglednih strukovnih nagrada.

¹ Gordan GLEDEC, »Preminuo prof. dr. sc. Slavko Krajcar« (<https://www.fer.unizg.hr/novosti/?@=2tzn>) – pristupljeno 18. 8. 2021.).

Krajcarovo društveno djelovanje često se ogledalo u održavanju javnih predavanja, davao je intervjuje i pisao kolumne na temu obrazovanja, moderirao okrugle stolove i skupove. Bio je vrstan i nacionalno i međunarodno priznat intelektualac.

Za ovu publikaciju osvrnuti nam se pobliže na Krajcarovu aktivnost na području kulture. Tijekom niza je godina, tj. u dvama mandatima, bio predsjednik Čakavskoga sabora (2006. – 2015.), kultne kulturne udruge koja više od pola stoljeća njeguje čakavsku kulturu, baštinu, jezik i identitet. Zamolio me biti glavnim tajnikom ove ugledne udruge pri čemu smo ostvarili lijepu suradnju tijekom nekoliko godina. Za njegova mandata, između ostaloga, osnovana je prva čakavska katedra u inozemstvu (Katedra Čakavskog sabora Šopron – Katedra gradišćanskih Hrvata iz Mađarske i Austrije). Od ove godine postao je i počasnim predsjednikom Sabora. Talent i potreba da se izrazi u umjetničkoj formi odveli su ga u svijet pjesništva. Objavio je dvije zbirke svojih pjesama: *Kunfina bilo ni* (2004.) i *Kunfina ni* (2010.). Ugledan inženjer i sveučilišni profesor tehničkih znanosti ovim se angažmanom prometnuo u osobnost kakvu dotad nismo poznavali ili, možda ispravnije iskazano, predstavio se kao izrazito duhovna i senzibilna osoba. Djelujući i davajući se punim srcem zavičaju, uredio je monografiju *Istrija moja* (2000.), autora pjesnika Zvaneta Črnje i ilustratora Ljudevita Šestića. Iako nije bio historiografske struke, naklonjen povijesnim temama uredio je i *Povijest Istre* (2005.), autora Dane Gruberera i Vjekoslava Spinčića. Povezanost s najužim rodnim krajem, Žminjstínom, odražavala se u dvama programima djelovanja. Jedan je obnova trošne kuće koja spaja žminjsku kulu i župnu crkvu s ciljem njezine preobrazbe u kulturno stjecište. Upravo su Krajcarovim svekolikim zalaganjem radovi uspješno privedeni kraju te joj je, kako svjedoči prof. Vilma Zohil,² nadjenuto i ime: Čakavska kuća, što je danas sjedište Čakavskoga sabora i Gradske knjižnice i čitaonice Pula – knjižnice Žminj. Vraćanje sjedišta Sabora u Žminj i otvaranje knjižnice njegova su dva ostvarena cilja na koja je bio naročito i s punim pravom ponosan.³ Potom se prihvatio uređivanja dvosveščane monografije *Libri žminjski* (2008.) gdje su skupljeni recentni znanstveni i stručni radovi iz područja historiografije, lingvistike, etnologije i ekonomije njegova užega rodnog kraja. I u ovom se programu osobno pobrinuo iznaći sredstva za njegovo dovršenje, rezultat čega je tehnički luksuzno opremljena knjiga. To su samo neke njegove zasluge za Općinu Žminj, koja ga je nedavno proglasila svojim počasnim građaninom.

Promatrajući ga kao osobu, treba naglasiti Krajcarovu dobronamjernost, nepokolebljiv optimizam i redovitu spremnost pomoći; volio je raspravljati, razmjenjivati mišljenja, učiti i podučavati. Otvoren za dobru šalu, ugodan sugovornik i pomalo dominantan u društvu bio je vrlo rado viđen gost i među kulturnim pregaocima. Pazinski ga arhivisti pamte upravo takvoga. U Državnom arhivu u Pazinu bio je član Izdavačkoga savjeta (od 2011.) i član Programskoga odbora Međunarodnoga znanstvenog skupa »Istarsko gospodarstvo: jučer i sutra« (2013., 2016.). Već ga ova članstva u arhivskoj domeni pokazuju kao široko kompetentnoga, a osobno mogu potvrditi osvjedočeno mudroga savjetnika i suradnika. Arhivska zajednica iz Istre duguje mu veliku zahvalnost.

Elvis Orbaníć

² Vilma Zohil (*1940.), Žminj, svjedočanstvo dano autoru 19. kolovoza 2021.

³ »Razgovor – Slavko Krajcar«, u: Kristina MIJANDRUŠIĆ LADAVAC – Klara DUJMOVIĆ – Barbara GALANT (ur.), *Čerešnjín cviet*, Katedra Čakavskoga sabora Žminj, Žminj, 2019., str. 110–113.